

Arrest

nr. 84 439 van 10 juli 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 juni 2012.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 31 185 van 4 september 2009 omdat verzoekers asielrelaas ongelooftwaardig is.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen,

ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

In zijn vierde asielaanvraag volhardt verzoeker in het reeds ongeloofwaardig bevonden asielrelaas uit zijn eerste aanvraag en poogt hij de geloofwaardigheid daarvan te herstellen met enkele documenten.

Uit 's Raads arrest nr. 31 185 van 4 september 2009 blijkt dat de Raad de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas vaststelde op basis van de inherente ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, meer bepaald omwille van het feit dat zijn verklaringen niet stroken met objectieve informatie en hij onverklaarbaar vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande de kern van zijn asielrelaas. De Raad ziet niet in hoe de documenten die verzoeker in het kader van zijn vierde asielaanvraag voorlegt voormelde appreciatie zouden kunnen wijzigen. Documenten beschikken immers slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij door geloofwaardige verklaringen worden vergezeld. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van inherent ongeloofwaardige verklaringen te herstellen.

Er worden geen gegevens aangebracht die van aard zijn om op zekere wijze aan te tonen dat 's Raads arrest nr. 31 185 van 4 september 2009 anders zou zijn geweest indien deze gegevens ten tijde van het vellen van dat arrest zouden hebben voorgelegen. Er worden verder geen gegevens aangebracht die wijzen op een nieuwe vrees voor vervolging die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest.

Nopens de subsidiaire bescherming, in het bijzonder omtrent artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet, brengt verzoeker in zijn verzoekschrift wel een nieuw gegeven aan dat betrekking heeft op een situatie die zich voordeed na het vellen van voormeld arrest. Verzoeker betoogt dat er de laatste maanden in Kabul een opflakking is geweest van incidenten en geweld, wat hij wenst te staven met een artikel over een aanval van een talibancommando op de Amerikaanse ambassade, het Navo-hoofdwartier en politiegebouwen in Kabul van 13 september 2011, een artikel over een aanslag op een Navo-konvooi in Kabul van 29 oktober 2011, en de moord op twee Amerikaanse soldaten in het ministerie van binnenlandse zaken in Kabul van 25 februari 2012. Verzoeker meent dat hem ingevolge het stijgend aantal burgerslachtoffers in Kabul de subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld bestaat die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor de terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in Kabul heden geen situatie is van willekeurig oorlogsgeweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Wat betreft de artikelen die verzoeker bijvoegt merkt de Raad op dat deze informatie niet vermag aan te tonen dat het geweld in Kabul 'willekeurig' is in de zin van voormeld artikel, noch dat dat geweld van een dermate grote intensiteit is dat het resulteert in een reëel risico op ernstige schade voor de aldaar levende burgerbevolking. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak is er heden in Kabul voor een terugkerende asielzoeker geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Verzoeker, die met toepassing van artikel 39/73, §4 van de voormelde wet gevraagd heeft om gehoord te worden, beperkt zich ter terechtzitting tot een kritiek op de UNHCR-richtsnoer van 17 december 2010, die zijn inziens achterhaald is. Gelet op het voormelde arrest van het EHRM is deze kritiek evenwel niet dienstig.

Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Afghanistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. HOFFER,
mevr. K. VERHEYDEN,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER